

Sírni és örülni

Köszöntés: Jézus mondja: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is (Lk 22,31-33)! Ámen.

Kezdő ének: 332. dicséret:1-3. 6-8 versei: „Jézusom imádjuk szent neved...”

Fennálló ének: 272. dicséret: 4-5. versei: „Mind jó, amit Isten téssen...”

Fő ének: 335. dicséret: „Ó, ártatlanság Báránya...”

Előfohász: „Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk (Kol 2,14-15).“ Ámen.

Lekció: Jób könyve 2. része

„Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az Úr előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is, és megállt az Úr előtt. Az Úr megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az Úrnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. Erre ezt mondta az Úr a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön. Feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. Még most is kitartóan feddhetetlen, bár felingereltél ellene, hogy ok nélkül tönkrementem. A Sátán azonban így válaszolt az Úrnak: Bőrért bőrt ad az ember, de az életéért mindent odaad! Nyújtsd csak ki a kezed, és tedd rá csontjaira meg a húsára, majd káromol még téged! Az Úr ezt felelte a Sátánnak: A kezedbe adom, csak az életét kíméld meg! A Sátán eltávozott az Úr színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig. Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. A felesége ezt mondta neki: Még most is ragaszkodsz ahhoz, hogy feddhetetlen maradj? Átkozd meg Istent, és halj meg! De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem mondott Jób olyat, amivel vétkezett volna. Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: Elifáz Témánból, Bildád Súahból és Cófár Naamából. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvételt vigasztalják őt. De amikor messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszagatták köntösüket, és port szórtak a fejükre. És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.”

Előima: Drága Úr Jézus Krisztus! Paradicsomnak te szép élő fája, „Isten Báránya, Aki elveszed a világ bűneit.” (ld. Jn 1,29) Ez áldott ünnepen is Eléd járulunk, hogy lelkünk Téged dicsérjen és magasztaljon, mert egyedül Te vagy Rá méltó. Azért jöttünk, hogy Te szenteld meg a mi lelkünket, mert annyira nyugtalan, vergődő és esendő. Azért jöttünk, hogy taníts megbocsátani, hogy mi is megbocsáthassuk mindenki bűnét, kik ellenünk vétkeztek és elestek. Azért jöttünk, mert szomjúhozunk, és elhagyottnak érezzük magunkat, de most mi a Te kezedbe tesszük le a mi bensőnket. Megvalljuk Neked, hogy lelki próbákat élünk át, harcolunk, sírunk, toporzékolunk, és látjuk Urunk, hogy semmi sem változik. Keresztedben most mutass olyan reményt, olyan áldást, amelyben benne van az új élet csírája. Olyan érthetetlenek vagyunk sokszor utadat látva, kérünk, taníts minket, hogy ennyi kínnak, szenvedésnek, nyomorúságnak az eredetét megértsük. Tudatosítsd bennük, hogy amit Te szenvedtél, azt mi okoztuk, fejedre mi hoztuk. Meghaltál, mint Jó, mint minden kor Királya, Ki hűség és alázat voltál és vagy a mai napig. A jó nyájörző szenved a juháért, a bűnért, amit a szolgák elkövettek az Úr fizet meg. A vétkes ember sértetlen s bilincsbe ott áll az Isten. Én vigadozva–örömben élek, Te kín-özönben. Bocsáss meg nekünk, és add, hogy ma valóban elsírjuk bűneink és megszorodjunk az Ige szerinti szomorúságra. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 341. dicséret. 5. verse: „Ó, légy érette áldott, Jézus...”

Textus: Jelenések könyve 5. rész 1-7.versei:

„És láttam a trónon ülő jobb kezében egy könyvet, belül és kívül teleírova, hét pecséttel lepecsételve; és láttam egy erős angyalt, aki hatalmas hangon hirdette: Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit? De sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta senki felnyitni a könyvet, sem beletekinteni abba. És keservesen sírtam, mert senki sem bizonyult méltónak arra, hogy felnyissa a könyvet, és hogy beletekintsen. Ekkor az egyik vén így szólt hozzám: Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét. És láttam, hogy a trón, a négy élőlény és a vének között ott áll a Bárány. Olyan volt, mint akit megöltek; hét szarva volt és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre. A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónon ülő jobb kezéből...”

**Urunk kereszthalálának ünnepén Istent kereső ünneplő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Amikor a feleségemet kísértem Pozsonyba a második fülmútétjére, egy érdekes jelenetnek voltam a szemtanúja. Egy édesanya érkezett két fiával fel a fül-

orr-gégészeti osztályra, ahol az orvos éppen a kisfiú eredményeit ecsetelte az aggó édesanyjának. Mivel az orvos sietett, a folyosón beszélt a szorongó családdal. Elmondta neki, hogy a gyermeke egész életében rá szorul majd a hallókészülékre, az audiovizsgálat kimutatta, hogy nagy mértékben károsodott a füle. Mire az édesanya megsimogatta a kisfiú fejét, és az reménykedve nézett fel az orvosra, akitől személyesen megkérdezte: „Doktor bácsi, mikor veszik már le a harmadik fülemet, ahogy a kistestvérem hívja?” Mire az orvos kényszeredett mosollyal csak ennyit mondott: Nem tudjuk, de bízunk, hogy talán nemsokára. Erre az orvos elfordult és könny szökött a szemébe. A reményteljes és csodát váró gyermeki kérdés szinte teljesen elvette a tanult ember erejét. És láttam az orvos tekintetében, hogy valami eltörött benne, valami nehéz volt a bensőjében, és valami újból meghalt benne hivatásával kapcsolatban, hiszen hivatásából kifolyólag „belelátott” a gyermek életkönyvébe, oda „amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni (IPt 1,12).” Milyen ez a könyv? Két mennyei jelent által értjük meg. Egy könyv, amely belül és kívül tele van írva. Mire várnak az angyalok? Mire vár a mennyei sereg? Mire vár a földi sereg? Mire vár ez az átokkal szórt emberiség? Nem tudjuk. Mert minden élőlényt csak kívülről ismerünk. Nem ismerjük a dolgok belsőjét. Nem ismerjük a másik embert belülről. Nem tudjuk, mit érez és mit gondol. Egyetlen ember van, akit kívülről és belülről is ismerek, az én vagyok. Hány olyan könyvet olvastál már el, drága testvérem, amelyben magadra ismertél? Néped sorsára, nehézségeidre, örömeidre, amelyben benn volt a léted és nem léted bilincse, de kulcsa is. Amelyben ott voltál te és a többiek. Amelyben kutattad és kerested, hogy mit üzen neked. Rengeteg könyvet olvastunk, rengeteg regényt, amely sorsok életek felől íródtak. Egyet azonban biztos nem. Azt a könyvet, amely hét pecsétel van lepecsételve. Ez a könyv továbbra is lepecsételve marad előtted és előttem. Könyv, amely az élet értelméről szól. Miért történik mindez? Miért vagyok itt, ezen a földön én? Miért vagy itt te? Miért születünk sírással erre a világra? Miért

kell ezt a szenvedéssel és örömmel teli élet élni? Miért van benne tisztaság és mocsokság egyszerre? Miért kell látnunk és mindennap szembesülnünk a születéssel és a meghalással? Ki őrzi ennek a kulcsát? Tényleg az történik a mennyben, amit Jóbról olvasunk? Tényleg Isten és a Sátán mennyei egyességének vagyunk az alanyai? Ez az élet? Olyan kérdések ezek, amelyekre nincs kielégítő emberi válasz. Nagypéntek legnagyobb kérdése az angyal ajkáról hangzik el: „Ki méltó arra, hogy felnyissa az élet értelmének a könyvét? Ki törheti fel annak pecsétjeit? Ki nyúlhat bele úgy az ember életébe, hogy teljesen átírja a holnapját? Egyedül Isten, Aki mindenütt jelenvaló. Minden előre fel van írva, de nem úgy, mintha mi földiek írtuk volna, mintha csupán mi hajtanánk végre. Magasabb rendű ez a könyv, isteni módon íródott, és magasabb rendű módon viszi is véghez a benne leírtakat. Az a könyv, amely Isten kezében van, az nem egy filmkocka az életről, egy forgatókönyv, egy emberi írás, hanem az Úr írása. Senki sem nyithatja föl, aki földi, emberi. Nincs angyal, nincs ember, aki ezt elolvashatná. János arcán pedig megjelenik a tipikus emberi jelenség: a sírás. János az ószövetségi Jób ábrázatját viseli. Azt a képet, amely az emberi tehetetlenségéé, amikor életről és halálról van szó. Hány haldokló ember tekintetében láttam már én is ezt a keserves fájdalmat, hány emberi sors életére vetődik rá ez az árnyék, hány ember életében nem lehet kibogozni az életre szóló válaszokat? János a Jóbi, emberi szenvedés kifejezője a mennyben. A sírásé és a fájdalomé. Nincs senki, aki megmondaná nekem, hogy miért érdemes itt élni? Miért van ez így? Könnyezve áll meg az ember a legnagyobb titok előtt. Könnyeivel jön az ember az Isten elé. Könnyeinkkel állunk a betegágy, a koporsó és az üres sír előtt és kérdezzük Istent: Mi ez a nagy titok, amelyet mi belülről nem ismerünk? Miért ment el ilyen tragikus körülmények között a férjem? Miért maradtam itt özvegyen és árván éppen én? Miért kell végig nézmem ezt? Miért nem én haltam meg hamarabb? Miért nem velem történt az, ami vele? Miért ment el a fiam, a gyermekem, az unokám, és én még mindig itt szenvedek?

Könnyeinkkel állunk meg Isten előtt. De tudom, amit ti is tudtok, és azért ültök itt ma is. A könyv annak a jobb kezében van, aki a királyi székekben ül. Ez a biztató örömuzenet. A nagypénteki csoda. Ez megnyugvást, békét és reménységet ad. Az az ember, aki Jóbban, és Jóbbal együtt szenved, az a végén azt tapasztalja, hogy Istennel találkozhat, Aki Krisztusban szenvedett és mindenért eleget tett. A nagy könyv Atyánk kezében van, Akire Jézus is rábízta magát és akinek a kezébe teszi le az életét Jób is. Aki tudja, hogy az Atya gyermeke, az a sikerekben alázatossá, a szenvedésben reménykedővé válik. A könyv Isten kezében van, nem akár KINEK a kezében. A trónuson ülő birtokolja azt. Talán ma is úgy tűnik, hogy az Isten játszik velük. Nehéz játszma az élet. Sokan azt vallják, hogy az élet egy játék és nem kell hozzá felnőni, de Isten felnő az emberi élethez és a legváratlanabb pillanatban azt mondja ennek a világnak, a mi bensőnknek: „Elvégeztetett!” (Jn 19,30b) Jézus kilehelte a lelkét. Nem a mindenkori Jóbot teszi ki prédául a Sátánnak, hanem önmagát. Isten a teljesen érthetetlen emberi sorsok keresztüzében odaállítja önmagát. Nem kell többet áldozni az ember bűnéért. Nem kell többet úgy szenvedni, hogy ne lenne értelme. Nem kell többet úgy nélkülözni, hogy ne lenne rá isteni válasz. Talán azt érzed, hogy te is ilyen bábu vagy, mint Jób, de tudd, hogy a gyenge ember ereje, akkor látszik meg, amikor szenved. Isten ott a kereszten mutatja meg a szenvedés célját. A Bárány természetét, az alázatot, a teljes odaszánást és az önfeláldozó szeretetet. Ne sírj, hát bánatos lélek, úgy ahogy nem kellett tovább sírnia Jóbnak és Jánosnak, úgy neked sem kell. Ott áll a megöletett Bárány, a Júda nemzetségéből való oroslán. Ő áll, mindörökké megáll. Csak Ő képes felnyitni a pecsétet. Ehhez orozsláni erőre van szükség. Ő a megöletett Bárány is, a teljes áldozatos hűség. Ne félj, és ne sírj, mert győzött az erős és önfeláldozó szeretet. Ezt a kettőt kell beépítenünk az életünkbe, mert csak így lesz értelme a mindennapoknak. Az erőt, amely bátor és mindent felvállal, és a szeretetet, amely képes elmenni az önfeláldozás útján a végsőkig. Erő és szeretet. Ez a kereszt titka. Ez az Isten áldása. Hódoljunk ma

ezelőtt a megöletett Bárány előtt és valljuk meg, hogy a Jóbi élet egyetlen lehetősége, célja és áldása csak Jézus Krisztus lehet. Erős szeretet. Szilárd önfeláldozás, amely képes a másiknak megbocsátani, amely képes a másikat elfogadni, amely képes az egyiket a másikra bízni és mindenkor együtt sírni a síróval, és örülni az örülővel. Az erő szeretet nélkül hatalom. A szeretet erő nélkül szenvedély. Mit akartok testvérek? Erősen szeretni? Tanuljuk hát ezt az áldást onnan, ahol a Szentlélek nap mint nap kijelenti nekünk. Olvassuk azt a könyvet, a könyvek könyvét, amely nincs lepecsételve hét pecséttel, csak a szívünkről kell eltávolítani a közöny, a hitetlenség és kétség pecsétjeit és akkor mi magunk is meglátjuk és együtt valljuk az angyallal: „Íme, győzött az oroslán, Júda törzséből, a Dávid utódja, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét.” Hitünk látássá, reménységünk üdvösséggé változik. Legyünk olyan Jóbok életünk mindennapján, akik hittal tudják rebegni a krisztusi erős szeretet nyomán: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.” Ámen.

Utóima: „Majd így szólt: Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba! Jézus így felelt neki: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban (Lk 23, 42-43).“

„Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki hozzá menekül (Zsolt 34,9).“

„...megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig (Fil 2,8).“

Jézus mondja: „Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk...”

Adakozás: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen (Jn 3,16).“

Áldás: „Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az Úrnak lángja. Sok víz sem tudja eloltani a szeretetet, folyók sem tudják elsodorni. De ha valaki háza minden kincsét kínálná is a szeretetért, csak megvetnék érte (Énén 8, 6b-7).“

Záró ének: 334. dicséret: 6-8. versei: „Ó, kínok közt elenyészett...”